

**Sygn. akt VIII C 642/14**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia: 9 grudnia 2014r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia we Wrocławiu Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Kurdziel

Protokolant: Anna Jakimów

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2014r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa: (...)1 F. I. Z. N. F. S. z siedzibą w W.

przeciwko: B. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej B. M. na rzecz strony powodowej (...)1 F. I. Z. N. F. S. z siedzibą w W. kwotę 584,46 zł (pięćset osiemdziesiąt cztery złote czterdzieści sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 30 stycznia 2014r. do dnia zapłaty,

II. oddala dale idące powództwo,

III. koszty postępowania wzajemnie znosi.

**Sygn. akt VIII C 642/14**

## UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 14 października 2013 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym strona powodowa (...)1 F. I. Z. N. F. S. z siedzibą W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej B. M. kwoty 584,46 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądanie, podała, że pozwana zawarła umowę z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością, na podstawie której otrzymała dostęp do usług świadczonych przez spółkę, zobowiązując się jednocześnie do uiszczania opłat z tytułu ekwiwalentu za dostarczone usługi telekomunikacyjne. Strona powodowa wyjaśniła, że w niniejszej sprawie domaga się zapłaty niespłaconej przez pozwaną należności głównej oraz odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w wysokości 584,46 zł, podając przy tym, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności prawa przysługujące pierwotnemu wierzycielowi przeszły na jej rzecz.

W dniu 20 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty, od którego pozwana skutecznie wniosła sprzeciw w związku z czym nakaz zapłaty utracił moc, a sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

Pozwana zaskrzyła nakaz w części, tj. co do roszczenia odsetkowego, uznając roszczenie co do należności głównej, zarzucając równocześnie, że nie dała podstaw do wytoczenia powództwa, gdyż nie została skutecznie wezwana do zapłaty.

### **Sąd ustalił następujący bezsporny stan faktyczny:**

Pozwana zawarła umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością. Pozwana nie uregulowała w terminie wynikającego z umowy zobowiązania, w związku z czym jej zadłużenie na dzień 13 października 2013 r. wynosiło 584,46 zł.

### **Sąd zważył co następuje:**

Powództwo podlegało oddaleniu jedynie w zakresie roszczenia o zapłatę ustawowych odsetek od dnia wniesienia pozwu do dnia doręczenia pozwanej odpisu pozwu.

Strona powodowa wywodziła swe roszczenie z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz umowy przelewu wierzytelności zawartej z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością.

Na wstępie zważyć należy, iż pozwana w sprzecznie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym nie kwestionowała ani zasadności dochodzonego roszczenia, ani jego wysokości, uznając roszczenie co do należności głównej. Tym samym pozwana uznała nie tylko samo żądanie strony powodowej, ale i to, że uzasadniają je przytoczone przez stronę powodową okoliczności faktyczne, wyrażając zgodę na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie. Sąd uznając przy tym, iż nie zachodzą przesłanki negatywne określone w art. 213 § 2 k.p.c. pominął postępowanie dowodowe w zakresie okoliczności objętych uznaniem.

Bezsporne było, że pozwana nie wykonała należycie swojego zobowiązania, albowiem nie uiszczała należności wynikających z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz wystawionych faktur.

Okoliczność powyższa czyni zasadnym żądanie strony powodowej dotyczącej zapłaty należności z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w kwocie 584,46 zł.

Oddaleniu podlegało natomiast żądanie strony powodowej co do roszczenia odsetkowego od dnia 14 października 2013 r. do dnia 29 stycznia 2014 r. Pozwana zarzuciła bowiem, że nigdy nie otrzymała wezwania do zapłaty, tym samym nie dała stronie powodowej powodu do wytoczenia powództwa. Sąd uznał zaś, że strona powodowa nie wykazała, że doręczyła pozwanej wezwania do zapłaty. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 zd. 1. k.p.c.). Mając powyższe na uwadze oddaleniu podlegały odsetki ustawowe za okres od dnia 14 października 2013 r. do dnia poprzedzającego skuteczne doręczenie pozwanej odpisu pozwu wraz z załącznikami, tj. do dnia 29 stycznia 2014 r.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w punktach I i II sentencji.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 100 zd. pierwsze k.p.c., mając na względzie, że wobec częściowego uwzględnienia powództwa koszty powinny zostać wzajemnie zniesione.

Przepis art. 100 k.p.c. traktuje o kompensacie kosztów procesu, która umożliwia sprawiedliwe ich rozłożenie pomiędzy stronami, jeżeli żądania lub obrona uwzględnione zostały jedynie częściowo. Kompensata poniesionych kosztów procesu może polegać na ich wzajemnym zniesieniu, stosunkowym rozdzieleniu lub włożeniu na jedną ze stron obowiązku zwrotu całości kosztów. Wybór jednego z tych sposobów wymaga ustalenia proporcji między żądaniami powoda i zarzutami pozwanego, a wynikiem sprawy oraz zsumowania wszystkich kosztów poniesionych przez każdą ze stron. Określenie, jaka część sumy kosztów przypadłaby na każdą stronę następuje przez odniesienie stosunku w jakim strony utrzymały się ze swoimi żądaniami lub zarzutami do tej sumy, a następnie porównanie uzyskanego wyniku z kosztami rzeczywiście poniesionymi.

Sąd mając na uwadze, że w niniejszym procesie każda strona niejako wygrała, gdyż strona powodowa utrzymała się w całości ze swoim roszczeniem głównym, pozwana zaś zaskarżyła wyłącznie rozstrzygnięcie co do odsetek, które

zostały w znacznej części oddalone, uznał, iż względy słusznościowe przemawiały za tym, aby nie obciążać ich kosztami stosunkowo rozdzielonymi, a znieść je wzajemnie.

Strona powodowa poniosła przy tym koszty niezbędne do celowej obrony wynoszące łącznie 227 zł, obejmujące opłatę od pozwu w wysokości 30 zł, wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości 180 zł (§ 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - tekst jednolity – Dz.U. z 2013 r., poz. 490) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Pozwana poniosła zaś koszty w wysokości 197 zł, na które składało się wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości 180 zł oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, o zastosowaniu zasady wzajemnego zniesienia kosztów procesu decyduje kryterium słusznościowego rozłożenia obowiązku ponoszenia tych kosztów, nie jest natomiast bezwzględnie wymagane dokładne wyliczenie stosunku wygranej do przegranej (tak: Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 11 września 2013 r., sygn. akt III CZ 37/13). Orzekając zatem co do kosztów procesu Sąd powinien kierować się również własnym poczuciem sprawiedliwości. Do kręgu okoliczności branych pod uwagę przez Sąd w niniejszej sprawie było przede wszystkim to, iż pozwana uznała roszczenie przy pierwszej czynności, nie dając tym samym podstawy do wytoczenia powództwa, powództwo było przy tym zasadne, a strona powodowa wytaczając je pozostawała w przeświadczeniu, że pozwana została skutecznie wezwana do zapłaty. Obie strony były także reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników i poniosły koszty na zbliżonym poziomie.

Z tych też względów orzeczono jak w punkcie III. sentencji.